

de skal bruges til hvad de ikke kan bruges til, men det er kun Synden, der har fordelt Retten ulige mellem dem, og det er Vorherres Regel, at vi skal give hver sit, alt som vi voxe op til at se, hvad Retfærdigheden kræver.

»Her er ikke Mand eller Kvinde« siger Paulus fra Stedet i Vorherres Menighed, og det samme gjør jeg, saa jeg kan godt i denne Sag beraabe mig paa ham og paa den hellige Skrift i det hele, skjønt jeg slet ikke bruger den som Lovbog, og mit Syn paa Kvindens rette Stilling ikke er bygget paa den. Men det er hos mig i bedste Overensstemmelse med min Tro paa Vorherre som Menneskelivets Frelser fra alt det onde, der er kommet ind i det, og naar man saa vil paastaa, at det forslaar ikke til at kalde min Betragtning deraf kristelig, fordi der ogsaa findes Skriftsteder, som ikke indrømme Kvinden Ligeret med Manden, saa svarer jeg, at man gjør Uret mod den hellige Skriffs Forfattere ved at kræve af dem, at de i hvert enkelt af deres Udtalelser, ogsaa om sociale Spørgsmaal, skulde være helt frigjorte fra deres egen Tids Begrænsning. I alt Fald kan de enkelte Steder i Skriften, som jeg ikke kan bringe til at stemme med min Stilling til Kvindesagen, ikke rokke den det mindste, fordi den hviler paa et Grundsyn, en Betragtning af Menneskelivet og Kristendommen, som er den bedste, jeg kjender, og i mine Tanker stemmer saa godt med den hellige Skrift i det hele, som nogen, der kalder sig kristelig. Naar jeg nu vil nævne nogle af de Skriftsteder, hvorpaa man støtter Kvindens Underordning, vil jeg, efter hvad jeg allerede har sagt om Moseloven, ikke gaa til det gamle Testamente, men blot holde mig til den Apostel, som jeg nylig har beraabt mig paa for Kvindens Ligestilling, thi det er især ham, som ogsaa tages til Indtægt for det modsatte. Jeg skal nævne et Par Steder hos Paulus med den Bemærkning, at der er kun ét af dem, som synes mig at have synderlig Vægt. Det er bekjendt, at Paulus har skrevet, at Kvinden maa ikke tale i Forsamlingen. Naar man deraf har villet slutte, at det er hans Mening, at Kvinden ikke maa deltage i det offentlige Liv, véd vi, at ogsaa de Kristne har fundet sig i, at denne Regel bliver brudt, saa sandt de har taalt regerende Dronninger, og det almindelig antages, at den eneste, vi har haft af den Slags, fyldte sin Plads lige saa godt, som mange Konger. Nej enten man vil anvende det